

andret, den gældende Rets Bestemmelser om, at Vidnesbyrd ikke *maa* afkræves visse Personer med Hensyn til, hvad de som Embedshemmelighed eller lignende have erfaret (Præster, Sagførere, Jordemødre), hvorhos der er tilføjet en Bestemmelse om, at Vidnesbyrd ej heller *maa* afkræves Embedsmænd eller andre, som handle i offentligt Hverv (f. Eks. Rigsdagsmænd) angaaende, hvad der i dette Hverv er dem betroet eller kommet til deres Kundskab om et offentligt Anliggende og omfattes af deres Tavshedspligt, med mindre vedkommende overordnede Myndighed eller for Rigsdagsmænds Vedkommende det paagældende Tings Formand saa vel som Regeringen samtykker i, at de føres som Vidne. — Hvad *Vidnepligten* i øvrigt angaar, da kan Vidnesbyrd kun nægtes over for Spørgsmaal, hvis Besvarelse *maa* forudsættes at ville udsætte Vidnet selv, dets Ægtefælle, Forældre eller Børn for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd, saa vel som angaaende Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet. — Vidneforklaringer skulle bekræftes med *Ed*, naar ikke begge Parter frafalde det, og ej heller Retten paa Grund af Vidnets særlige Stilling finder Betænkelighed ved at modtage Eden. Hvis imidlertid Vidnet ikke hører til et Trossamfund, for hvilket der haves en lovbestemt Edsformular, eller det erklærer, at det ifølge sin religiøse Tro ikke tør aflægge Ed, eller at det overhovedet ikke har nogen religiøs Tro, afgiver det i Eds Sted en Forsikring „paa Ære og Samvittighed“. Bekræftelsen ved Ed eller Forsikring sker *efter* Afhørelsen. — Der tillægges Vidner et ubetinget Krav paa Godtgørelse hos den Part, der fører Vidnet; Godtgørelsens Størrelse er fastsat omtrent paa samme Maade som sket i den gældende Lov af 20. April 1888. — Med engelsk-amerikansk Ret som Forbillede er foreslaaet, at *Parterne selv afhøre Vidnerne*, idet Rettens Formand dog skal vaage over, at utilbørlige, navnlig forvirrende Spørgsmaal ikke stilles ved Afhørelsen, og at denne foregaar i en passende Form. Eventuelt kan han unddrage Parten Afhørelsen og selv overtage den. Skønner han, at det vil være uden Nytte at fortsætte med Afhørelsen, kan han slutte den. Retten kan desuden ogsaa selv stille Spørgsmaal til Vidnet. — I Underretssager skal dog Rettens Formand afhøre Vidner, hvis dette eller nogen af Parterne paa Forespørgsel begærer det. — Afhørelsen finder ordentligvis Sted ved selve Domsforhandlingen.

2. *Afhøring af Parter og Parts Ed.* Retten skal ogsaa kunne forlange Forklaringer af *Sagens Parter*: „Retten kan efter Modpartens Paastand indkalde en Part til personligt Møde for at besvare Spørgsmaal sigtende til Sagens Oplysning;“ dog kan Parten nægte at svare paa Spørgsmaal, hvis